

[Eva Møller]

fra supermagterne, får begyndt med en forhandling om afskaffelse af mellemdistanceraketterne. Vi hilser med glæde, at der på nuværende tidspunkt ikke længere er koblinger til forskellige andre våbentyper, som vi tidligere har set det, og vi mener derfor, at vi nu blot skal gå i gang.

Det betyder ikke, at vi mener, at andre nedrustningsforhandlinger skal standses, eller at andre spørgsmål om skabelse af sikkerhed og tryghed skal stoppes; vi er fortsat for nedrustningsforhandlingerne og for Konferencen om Sikkerhed og Samarbejde i Europa. Det er en opfølgning af Helsingforsaftalerne, som talte om, at det vigtigste var at skabe tillid mellem menneskene og herunder at få opfyldt en lang række konkrete krav, som fortsat kan give anledning til spændinger.

Jeg vil gerne sige, at selv om mellemdistanceraketterne afskaffes i Europa, vil der fortsat være anledning til spændinger; der vil fortsat være problemer, og derfor er det vigtigt, at de øvrige processer vedrørende nedrustning og fred og sikkerhed fortsætter.

Danmarks udenrigspolitik baserer sig på medlemskab af en række internationale organisationer. Hvis vi specielt taler om sikkerhedspolitikken, er vort medlemskab af NATO det vigtigste. Det har nu i 40 år sikret freden i vor del af verden; det har i øvrigt også givet Danmark en større udenrigspolitisk handlefrihed, end vi kendte i tiden inden vort medlemskab af NATO.

Jeg finder, det er væsentligt at understrege, at samarbejdet inden for NATO skal finde sted mellem Vesteuropa på den ene side og USA og Canada på den anden side, og det gør, at vi bør interessere os for spørgsmålet om, hvordan vi kan få Vesteuropa til at markere sig tydeligere, hvorledes vi kan få styrket det, man kalder »den vesteuropæiske søjle«. Vi skal derfor med åbenhed følge alle de debatter, der finder sted i Vesteuropa, herunder debatterne i Vestunionen.

Jeg mener, at det på nuværende tidspunkt er for tidligt at lægge sig fast på, hvordan vi mener vi bedst kan styrke »den vesteuropæiske søjle« – om det skal ske gennem Vestunionen, hvis vi bliver opfordret til at blive medlem, eller vi skal bruge EPS eller vi måske blot skal tale sammen de europæiske NATO-lande imellem – men det væsentlige er, at vi i Europa er med til at påvirke de beslutninger, som berører vores verdensdel,

at vi sikrer, at der også er en europæisk røst og en samlet europæisk røst i vores NATO-samarbejde.

Dette NATO-samarbejde, som der jo heldigvis er bred opbakning bag såvel her i Folketinget som ude i befolkningen – det sidste viser utallige meningsmålinger – har igennem sin levetid bevaret freden i Europa, og det har sikret en stabil velfærdsudvikling i Vesteuropa.

Desværre er det jo ikke således, at der overalt i verden er tilsvarende fredelige og gode situationer – hvis vi lader blikket gå rundt til den øvrige verden. Jeg må erkende, at jeg i lighed med udenrigsministeren, som jeg i øvrigt takker for en god og fyldig redegørelse, ikke kan gå hele spektret rundt – det tillader tiden for øvrigt heller ikke – men jeg vil da gerne påpege, at Sovjetunionens megen talen om en ændret holdning, om overholdelse af menneskerettighederne, kunne den jo passende leve op til og demonstrere i Afghanistan, så vi kunne få fred i den del af verden, og så vi kunne befri Pakistan for de meget store byrder, som landet har på grund af flygtningene.

Jeg synes, udviklingen i Mellemøsten er interessant. Den er værd at følge, selv om der i de sidste dage er sket nogle ændringer, som måske kan lægge hindringer i vejen for den konference, der skulle finde sted, og som måske kunne bidrage til løsningen. Jeg tænker her dels på spørgsmålet om, at Arafat er vendt tilbage som fælles leder i PLO, dels på de skismaer, der er mellem de to regeringspartier i Israel.

Det er fortsat tragisk, at der skal være konflikt og tilløb til konflikt mellem de to NATO-lande Grækenland og Tyrkiet, og at konflikten finder sted på Cypern mellem den græsk-cypriotiske og den tyrkisk-cypriotiske befolkning. På den anden side vil jeg gerne understrege, som også udenrigsministeren gjorde det, at vi finder det glædeligt, at Danmark gennem FN-styrker kan være med til – hvor tragisk baggrunden end er – at bidrage til opretholdelsen af sikkerheden rundt i verden.

Af de grunde, som udenrigsministeren har nævnt, skal jeg her hverken komme ind på bistandspolitikken, som senere kommer til debat i Tinget, eller på EF-politikken, selv om det naturligvis er spændende, at det formodentlig bliver det danske formandskab,